

vingens 25. Aar, medens det efter det oprindelige Udkast kun var Tilfældet, hvis Arven var af betydeligere Størrelse. Disse Regler er — saaledes som det udtales af Kommissionen i de til Forslaget knyttede Bemærkninger — Udtryk for, at Baandlæggelse, naar Børnene protesterer, kun kan finde Sted efter en virkelig Prøvelse af Spørgsmaalet, om den er paakrævet, en Prøvelse, som først kan finde Sted efter Arveladerens Død, altsaa paa det Tidspunkt, da den skal effektueres. Den nuværende Praksis, hvorefter der kan faas Konfirmation paa Baandlæggelsesbestemmelser i Arveladerens levende Live — endogsaa for Smaabørn —, bør derfor efter Kommissionens Mening ikke opretholdes.

Til de af Kommissionen foreslaaede Betingelser for at tilsidesætte en Bestemmelse om Baandlæggelse har Justitsministeriet yderligere tilføjet, at Arvingen skal godtgøre, at det har særlig Betydning for ham at faa Raadighed over Arven. Kommissionen har udtalt, at den ikke vil kunne tiltræde denne Tilføjelse, idet den anses at ville forrykke det principielle Grundlag for Bestemmelserne. Det skal hertil bemærkes, at Justitsministeriet, hvor det ikke er af særlig Betydning for Arvingen at faa Raadighed over Arven, finder det urimeligt at tilsidesætte Arveladerens Ønske om Baandlæggelse af Arven, og den foreslaaede Regel vil ogsaa være mere i Harmoni med den hidtidige Retstilstand paa dette Omraade.

Justitsministeriet er enigt med Kommissionen i, at der maa fastsættes en Frist, inden hvis Udlob Begæringen om Tilsidesættelse af Baandlæggelsesbestemmelse maa være fremsat. En Arving vil saaledes ikke paa et hvilket som helst senere Tidspunkt kunne forlange Arven frigivet med den Begrundelse, at Betingelserne for Baandlæggelse ikke har været til Stede. En senere Udbetaling maa derfor udelukkende bero paa, om det paa det paagældende Tidspunkt er en Velfærdssag for Arvingen, jfr. § 83. I § 80 er det derfor bestemt, at Begæring om Tilsidesættelse skal fremsættes saavidt muligt, inden Baandlæggelse har fundet Sted; for Arvinger, der ikke er fyldt 25 Aar, dog først efter, at de har opnaaet denne Alder.

Til § 81.

Efter Udkastet kan Tvangsarv kun baandlægges i Overformynderiet eller en til en Sparekasse knyttet Forvaltningsafdeling, der af Justitsministeriet er godkendt hertil. Justitsministeriet har dog ment, at Bankerne paa dette Omraade maa ligestilles med

Sparekasserne, og Bestemmelsen er derfor ændret i Overensstemmelse hermed. Det bemærkes dog, at der kun bliver Tale om Godkendelse af faa Pengeinstitutter til Modtagelse af baandlagte Midler, idet det er nødvendigt, at de paagældende Institutter opnaar den fornødne Øvelse og Indsigt i denne særlige Art af Forvaltning, under hvilken vanskelige juridiske Spørgsmaal ofte forekommer, og hertil kan ogsaa føjes, at Spredningen af disse Midler vil modvirke den meget ønskelige Ensartethed i Behandlingen af Sagerne.

Til § 82.

Den Omstændighed, at Arven er baandlagt, betyder efter gældende Ret ikke uden videre, at den er gjort til Særeje i Arvingens bestaaende eller kommende Ægteskab, og den gaar derfor ind i Formuefællesskabet, medmindre det enten udtrykkeligt eller paa anden Maade fremgaar af Testamentet, at dette ikke er Meningen. Der er i Praksis i denne Forbindelse opstaaet en Del Vanskeligheder ved Separation og Skilsmisse, idet Arvingens Ægtefælle som Følge af Formuefællesskabet i disse Tilfælde kan faa tillagt indtil Halvdelen af Arven paa Skiftet; men da Arven kun er gaaet ind i Formuefællesskabet med det paa den hvilende Baand, kan Ægtefællen ikke faa sin Del udbetalt til fri Raadighed, før Arvingen afgaar ved Døden, lige saa lidt som Ægtefællen har Ret til Renten, medens paa den anden Side Kreditorerne maa kunne søge Fyldestgørelse i hans Andel med det anførte Forbehold. Justitsministeriet har derfor anset det for rettest, at det i Loven foreskrives, at baandlagt Arv — medmindre andet udtrykkeligt er bestemt — skal være Arvingens Særeje. Denne Regel vil i Almindelighed være stemmende med Testators Ønske, og det skyldes sikkert oftest en Forglemmelse, naar han ikke i Testamentet udtrykkeligt har bestemt det. Den hertil sigtende Regel er optaget som nyt Stk. 3. Selv om Bestemmelsen om Baandlæggelse helt eller delvis tilsidesættes, bør Arven være Særeje, og dette gælder naturligvis ogsaa, saafremt der senere sker Udbetaling af den baandlagte Arv i Medfør af § 83.

Reglen i Stk. 3 kommer ifølge § 85 ogsaa til Anvendelse ved Baandlæggelse af Hustruens Arv efter Manden, men derimod ikke paa Baandlæggelse af hendes Bodel, idet Reglen kun gælder baandlagt Arv.

Efter Stk. 3 i Udkastets § 82 kan det ved Dom bestemmes, at en Erstatning, som